

K návrhu zákona o Národním parku Šumava

Zřejmě se rychle blíží doba, kdy bude Poslanecké sněmovně předložen návrh zákona o Národním parku Šumava, který připravoval pan ministr životního prostředí Tomáš Chalupa. Návrh zákona se rodil na kulatých stolech, u kterých bylo zastoupeno široké spektrum šumavských zájmů - ministerstvo životního prostředí, správa šumavského parku, kraje, obce, poslanci, senátoři, vědci a občanská sdružení. Jako přímý účastník oficiálních jednání u kulatého stolu i mnoha dalších neoficiálních jednání vím, že ministr Chalupa se snažil o přijetí takového dokumentu, který by se dal nazvat kompromisem možného. V podobném prostředí ani nebylo možné vytvořit nic jiného. Tím „jiným“ míním příkladnou moderní právní normu uspořádávající situaci v Národním parku Šumava na několik let či desetiletí. Odvedenou práci na přípravě návrhu zákona zdevalvovali dvě věci.

Tou první byla informace, která se stala počátkem tohoto roku mediálním tématem číslo jedna, že ministr Chalupa vyměnil zónaci v národním parku za lanovku na Hraničnick. Každá šumavská obec schvalovala zónaci na svém správním území sama za sebe, za své vědomí a svědomí a nikoliv za lanovku na Hraničnick. Odpůrcům konsenzu na Šumavě sdruženým okolo stínové vědecké rady, ŠumavaPro, Hnutí Duha a jim podobným se však dlouholetá problematika lanovky hodila, jelikož mohli v médiích rozšířit na jejím příkladě hanlivé sousloví „developerské projekty“. Pravdou zůstává, že o stavbě lanovky na Hraničnick není v návrhu zákona o Národním parku Šumava ani slůvko. Zůstává pravidlem, že každý projekt v národním parku musí schválit orgán státní správy, kterým je Správa Národního parku Šumava. Pokud v národním parku vznikne něco, co tam být nemá, pak to souvisí pouze a jenom s kvalitou výkonu státní správy. A tu návrh zákona neřeší

Tou druhou je informace, že ministr Chalupa chce chránit přírodu v národním parku až za 45 let. Toto tvrzení je záměrná nepravda. Způsob jak pečovat o přírodu stanoví ve většině národních parků základní předpis, kterým je zónace. Nyní platí zónace, na základě které je do první (přírodní) zóny zařazeno 13% území národního parku. Stávající režim této první zóny je tzv. zásahový a možnost zásahů proti kůrovci tzv. ekologičtí ředitelé NP Šumava rádi využívali. V návrhu zákona je do bezzásahové první zóny navrženo 22% území a 4% území do zásahové první zóny. Tedy navýšení výměry 1. zóny o 100%. Do 45 let by se měla výměra první (přírodní) bezzásahové zóny zvětšit na 35% území NP Šumava. To, že odpůrci takového postupu chtějí mít okamžitě kůrovcem sežráno na Šumavě 75% plochy lesa národního parku neznamená, že návrh zákona dostatečně nechrání Šumavu. Opak je pravdou. Rozumným a odpovědným zvětšováním výměry první zóny dosáhnout kvality a nikoliv kvantity. V této souvislosti mnohokrát slyším, že takovým pomalým zvětšováním první zóny dojde k likvidaci biotopů, které jsou nezbytné pro nerušený život tetřeva hlušce či datlíka tříprstého. Základem jejich biotopu je zdravý lesní ekosystém obsahující celou škálu přirozených procesů či prvků k uspokojování jejich potřeb. Někteří si myslí, že rozsáhlé stovky či tisíce hektarů suchého lesa, na který navazují stovky či tisíce hektarů vykáceného lesa jsou pro tetřeva tím nelepším, co ho mohlo v životě potkat. Tetřev si to rozhodně nemyslí a tak opustil svá historická tokaniště a stávaníště, což s nelibostí komentuji tím, že byl tetřev uchráněn k smrti.

Ing. Antonín Schubert, starosta Modravy